

Parlament del doctor R. San Ricart en l'acte de l'homenatge que l'Institut Municipal de Barcelona va dedicar al doctor Cardenal

AMB motiu de celebrar el doctor Cardenal el cinquantenari de la seva gloriosa professió, el Cos facultatiu de l'Hospital del Sagrat Cor, l'Associació de Metges de Llengua Catalana, la Facultat de Medicina de Barcelona, Casa Provincial de Caritat, Acadèmies Mèdiques i companys tots, han volgut retre-li un just homenatge d'admiració i afecte. Es per aital causa, que del Cos Facultatiu de l'Institut Municipal de Beneficència amb el seu digne Cap, doctor Mer i Güell, al davant, es reuniren els cirurgians del mateix per a determinar la manera d'associar-se a dit homenatge, i amb la cooperació de tots els membres s'acordà celebrar un acte d'adhesió que és al que estem assistint i es demanà autorització a l'alcalde perquè permetés que en aquest acte es descobrís una placa que perpetués dit esdeveniment en el Dispensari de la Casa de la Ciutat. L'alcalde, que ens presideix, i l'Ajuntament en ple acceptaren amb simpatia la idea i volgueren contribuir-hi d'una manera digna donant-li tot el lluïment que es mereixia, acompanyant-nos en la festa i presidint-la per tal que revestís tot l'esplendor que estem fruit i fent que es convertís en una veritable demostració de tot Barcelona, representada per les seves autoritats, la presència de les quals en aquest acte agraïm en el que val.

Però, abans del meu breu discurs, vull dirigir un prec als senyors que m'escolten, sincerar la meva conducta vers els meus companys del Cos facultatiu de l'Institut Municipal de Beneficència i vull demanar excuses al meu preclar Mestre i volgut Cap el doctor Cardenal, a qui tant dec.

Per als primers, que no esperin de mi una peroració amena, elegant, plena de figures pictòriques, perquè confesso reconèixer-ho, no tinc ni les dots oratòries ni la puresa en l'estil que es requereixen per aquests actes. Per tant, prego que em dispensin, perquè pedanteria seria en mi pensar altra cosa.

Quant al meu volgut Mestre, sols us diré que

en aquest moment pot més el meu cor que la intel·ligència i, quan el cor parla, emmudeixen les altres facultats anímiques; no en va em sento orgullós d'haver conviscut amb Vós durant vint anys en el servei de la vostra clínica privada i en el de cirurgia de la Casa provincial de Caritat, on, més que un Cap, heu estat i sou per mi un mestre i m'heu tractat i tracteu amb un amor de pare en el que pogut fruit de vostres èxits científics i m'heu irradiat vostra ciència i fet sentir vostres preocupacions i desvetllaments pels vostres pacients, que és com ha de sentir-se l'exercici de la nostra professió, estimant-la com un veritable sacerdoci i exercint-la com un apostolat, acceptant les alegries i les penalitats, puix que no de roses sens espines està sembrat el camí que recorrem i és de la manera que Vós l'heu professat sempre. Diguin-ho sinó aquelles visites diàries i nocturnes amb què us personàveu a la clínica visitant i atenent vostres malalts, donant instruccions i buscant mitjants de salvar la vida a sers als quals havíeu practicat o havíeu de practicar grans intervencions, que, si frueixen de salut, certament sols a vós la deuen. Milers de persones agraïdes us assisteixen espiritualment en aquest moment.

L'etern afecte que a Vós us dec, i la confiança i deferència que no mereixo i que em manifestaren unànimes els meus companys cirurgians del Cos Facultatiu de l'Institut Municipal de Beneficència, foren els que m'obligaren a acceptar i realitzar aquest treball, que, si no fos pel que he manifestat abans, no m'hauria atrevit a desempeñar, ja que altres més capacitats que jo haurien complert més acertadament aquest comès.

Accepteu, doncs, tots, les meves excuses ja que sens elles i sens vostre venia no podria continuar, i a Vós, volgut mestre meu i afectuós Cap, haig de confesar-vos sincerament amb sentiment, que és aquest un moment difícil per mi, puix no sabré expressar als senyors ni qui sou ni el que valeu, gràcies a què vostra personalitat